

Prinsessan uppå Glas-berget

Det var en gång en konung, som var så glad vid jagt, att han inte visste sig större nöje än att fara efter vilda djur. Han låg så både arla och serla ute i marken med hök och hund, och hade alltid god jagt-lycka. Men en dag hände sig, att han inte var i stånd att få upp något villebråd, ehuru han letade på alla håll ända ifrån morgonen. Som det nu led emot qvällen, att han skulle rida hem med sina män, fick han se hvarest en dverg eller »vildman» lopp framför honom i skogen. Straxt sporrade konungen sin häst, red efter dvergen och grep honom, och undrade alla öfver hans sällsamma utseende; ty han var liten och stygg som ett troll, och hans hår växte sträft som stake-mossa. Men allt hvad konungen talade honom till, ville han inte svara, hvarken med godo eller ondo. Häröfver blef konungen vred, såsom han redan tillförene var misslynt öfver sin jagt, och befalle sine svenner taga vildmannen och förvara honom väl, att han ej måtte undkomma. Sedan drog konungen hem till sin gård, och är intet vidare förtäljdt om hans färd för den gången.

Det var på den tiden en gammal loflig sed, att konungen och hans män höllo dryckes-stämman till långt in på nätterna, och blef då mycket ordadt och än mera drucket. Som de nu åter sutto öfver bord och gjorde sig lustiga, fattade konungen ett stort djurs-horn och sade: »huru tyckes eder om vår jagt i dag? Eller när blef det tillförene sagdt om oss, att vi kommit hem utan något villebråd?» Männen svarade: 'visserligen är det sannt som du säger, och lärer så god en jägare, som du, icke stå att finna i hela verlden. Likväl må du icke klaga på vår jagt, ty du har i dag fångat ett villebråd, hvars like ingen tillförene hvarken sett eller hört.' Sådant tal behagade konungen öfvermåttan väl, och han frågade yttermera hvad dem tycktes att han helst kunde göra med dvergen. 'Jo,' sade hofmännen, 'du skall hafva honom fången här på din gård, att det må höras och spörjas öfver bygden hvilken jägare du är.

Allenast att du kan förvara honom så han icke rymmer, ty han är snedig och illfundig till sinnes-art.' När konungen hörde detta, teg han en lång stund; derefter höjde han hornet och sade: »jag vill göra som J sägen, och skall det icke blifva mitt fel om vilde mannen undkommer. Men det lofvar jag, att hvilken som släpper honom lös han skall dö utan nåder, vore det ock min egen son.» Dermed tömde konungen dryckes-hornet, och var detta en dyr ed. Men hofmännen sågo tvehogse på hvarandra; ty de hade aldrig hört honom tala så, och kunde de väl märka att det var mjödet som steg honom i hufvudet.

Andra morgonen, första tid konungen vaknade, rann det honom i sinnet hvad löfte han gjort vid dryckes-stämman. Han lät så genast sända efter timmer och virke, och byggde ett litet hus eller bur tätt invid kungs-gården. Buren timrades af stora bjelkar, och förvarades med starka lås och bommar, så att ingen kunde bryta derigenom, och midt på väggen gjordes en liten glugg eller vind-öga, för att skjuta in maten. När så allt var redo, lät konungen föra fram vilde mannen, satte honom i buren, och tog sjelf nycklarne till sig. Der fick dvergen nu sitta fången dag och natt, och både gående och farande kommo för att beskåda honom. Men ingen hörde honom någonsin klaga eller eljest tala ett endaste ord.

Det led så en rund tid bortåt. Då hände sig att det blef ofrid i landet, så att konungen måste draga ut i ledning. Som han nu skulle fara, sade han till sin drottning: »du skall nu styra för mitt rike, och lemnar jag både land och folk i din värd. Men ett skall du lofva mig, att du väl förvarar vilde mannen, så han icke slipper ut me'ns jag är borta.» Ja, drottningen lofvade göra sitt bästa i detta som i annat, och så gaf konungen henne nycklarne till buren. Derefter lät han skjuta sina snäckor ifrån land, hissade segel under förgyllande rå, och for långt, långt bort i andra riken; och hvart han kom vann han seger. Men drottningen stod på stranden och såg efter honom, så länge hon kunde se hans vimplar flyga öfver sjön; sedan vände hon igen till kungs-gården med sina tärnor. Der

sitter hon nu och sömmar silke på knä, me'ns hon väntar att hennes gemål skall komma hem igen.

Konungen och drottningen hade tillsammans ett enda barn, en prins, som ännu var späd till ålder, men gaf godt hopp om sig. Sedan nu konungen var bortrest, hände sig en dag att pilten vandrade omkring i kungs-gården, och kom till vilde mannens bur; der satte han sig att leka med sitt gull-äple. Huru han nu lekte, gick det inte bättre, än att äplet oförvarandes for in genom vind-ögat som var på bur-väggen. Straxt kom vilde mannen fram, och kastade ut gull-äplet. Detta tycktes pilten vara en lustig lek; han kastade derföre åter in äplet, och allt kastade vilde mannen det ut igen, och så lekte de en lång stund. Men huru länge det gick om, byttes glädjen på sistone i sorg; ty vilde mannen behöll gull-äplet och ville icke gifva det tillbaka. När så ingenting halp, hvarken hotelser eller böner, begynte den lille slutligen gråta. Då sade vilde mannen: »illa gjorde din fader emot mig, att han tog mig fången, och får du aldrig igen ditt äple, med mindre du skaffar mig lös.» Pilten svarade: 'huru skall jag kunna skaffa dig lös? Gif mig bara igen mitt gull-äple! mitt gull-äple!' »Jo,» sade vilde mannen, »du skall göra som jag nu säger. Gå upp till din moder, drottningen, och bed att hon löskar dig. Passa så på och stjäla nycklarne ur hennes bälte, och kom hit och öppna dörren. Sedan kan du gifva nycklarne tillbaka sammaledes du tog dem, så att ingen märker det.» Ja, huru vilde mannen lockades med pilten, gjorde denne omsider efter hans begäran, gick upp till sin moder, bad att hon skulle löska honom, och stal nycklarne ur hennes bälte. Derefter sprang han ned till buren, och öppnade bure-dörren, så att vilde mannen kom ut. Som de nu skulle skiljas, sade dvergen: »här gifver jag dig åter ditt gull-äple, såsom jag lofvat, och skall du ha tack att du släppte mig lös. En annan gång, när du tränger, vill jag hjälpa dig igen.» Dermed lopp han sina färde. Men prinsen gick tillbaka till sin moder, och bar igen nycklarne på samma sätt som han tagit dem.

När det nu spordes öfver kungs-gården att vilde mannen var sin kos, blef der en stor uppståndelse, och drottningen sände folk på vägar och stigar för att spana efter honom. Men han var borta och blef borta. Det stod så en tid om, och allt blef drottningen mer och mer bekymrad, ty hon väntade[393] för hvar dag att hennes gemål skulle komma hem igen. Ändteligen fick hon se hvar hans snäckor kommo farande öfver sjön, och mycket folk samlades på stranden för att helsa honom. Som han nu kom i land, blef hans första spørsmål om de väl förvarat den vilde mannen. Då måste drottningen bekänna huru det var, och förtäljde allting såsom det tilldragit sig. Men konungen vardt öfvermåttan vred, och sade att han skulle straffa gerningsmannen, eho det ock månne vara. Han lät så göra en räfst öfver hela kungs-gården, och hvart mans barn skulle fram och vittna; men ingen visste något. Ändteligen skulle den lille prinsen också fram. Som han nu kom inför konungen, sade han: »jag vet att jag förskyllat min faders vrede; likväl kan jag icke dölja sanningen, ty det är jag som släppt ut vilde mannen.» Då blef drottningen hvit om kind, och alla de andra med; ty der var ingen som icke höll af prinsen. Slutligen tog konungen till orda: »aldrig skall det spörjas om mig att jag bröt mitt löfte, vore det ock för mitt eget kött och blod; utan skall du visserligen dö, såsom du förtjenar.» Dermed gaf han befallning åt sina svenner, att de skulle fora prinsen ut i skogen och döda honom. Men piltens hjerta skulle de bringa med sig till konungen, som ett tecken att de fullgjort hans befallning.

Nu blef der en bedröfvelse ibland folket så det var inte likt någonting, och alla bådo om nåd för prinsen; men konungens ord var oryggeligt. Svennerna tordes så inte annat än lyda, utan togo pilten emellan sig, och gåfvo sig på väg. Som de nu kommit långt, långt bort i skogen, fingo de se en vallare, som gick vall med svin. Då sade den ene till den andre: »icke synes mig godt att komma vår hand vid konungens son, utan låtom oss då hellre köpa en galt, och taga galt-hjertat, så vet ingen annat än det är prinsens hjerta.» Ja, detta tycktes

den andre svennen vara visligen taladt. De köpte så en galt af vallare-mannen, förde djuret undan i skogen och slagtrade det, och togo dess hjerta. Derefter bådo de prinsens draga sina färde, och aldrig mer komma igen. Men sjelfve vände de åter till kungs-gården, och kan man väl tänka hvad der blef för en sorg, när de förtäljde om prinsens död.

Konunga-sonen gjorde nu såsom tjenarena bedt honom; han vandrade allt framåt, det mesta han kunde, och aldrig så hade han annat till mat än nötter och vilda bär som växte i skogen. När han så färdats både länge och väl, kom han till ett berg, och öfverst på berget stod en hög furu. Då tänkte han vid sig sjelf: »jag må så godt klifva upp i furan, och se om jag inte kan finna någon väg.» Ja, sagdt och gjordt; han steg upp i trädet. Som han nu kom högst i furu-toppen och spejade åt alla håll, fick han se hvarest der låg en stor, stor kungs-gård mycket långt borta, och glimmade emot solen. Då blef han hjerteligen glad, och vände genast sina steg ditåt. Under vägen träffade han en dräng som gick och plöjde; af honom beddes han att få byta kläder, och det fick han. Så utrustad kom han ändteligen fram till kungs-gården, gick in och begärde tjenst, och blef så tagen till vall-here att valla konungens fä. Der vankar han nu i skogen både arla och serla; men allt som tiden led glömde han sin sorg, och växte, och blef stor och bård, så ingen fanns hans like.

Sagan vänder nu till konungen som rådde öfver kungs-gården; han hade varit gift, och åtte med sin drottning en enda dotter. Hon var mycket fagrare än andra mör; dertill blid och höfvisk, så att den kunde skattas lycklig som en gång skulle få ega henne. När nu prinsessan hade fyllt sina femton vintrar, fick hon en otalig hop friare, som man väl det kan tro, och änskönt hon gaf dem alla nej ökades jemnt deras antal, så att konungen blef alldeles rådlös hvad han skulle gifva dem för svar. Han gick så in i jungfru-stugan till sin dotter, och bad henne välja ibland dem, men hon ville inte. Då vardt han vred, och sade: »efter som du icke sjelf vill göra

ditt val, så skall jag göra det; ehuru väl kunde ske, att det icke blir så alldeles i ditt eget tycke.» Dermed ville han gå sin väg. Men jungfrun höll honom kvar och sade: »jag kan väl se, att det måste bli såsom du satt dig i sinnet. Likväl må du icke tro att jag tager hvem som helst, utan skall den och ingen annan ega mig, som förmår rida uppför det höga glas-berget med fulla vapen.» Ja, detta tycktes konungen vara ett godt förslag. Han samtyckte derföre till sin dotters begäran, och lät utgå ett påbud öfver hela riket, att den skulle få prinsessan som kunde rida uppför glas-berget.

När nu dagen var inne som konungen hade sagt, ledsagades prinsessan ut till glas-berget med stor ståt och präktig utrustning. Der sattes hon allra öfverst å berg-åsen, med gull-krona på hufvudet och gull-äple i handen, och var hon så öfvermåttan fager, att det var ingen som icke gerna vågat sitt lif för hennes skull. Tätt nedanför, under berget, samlade sig alla friarena med granna hästar och glänsande vapen, så det sken som en eld i solen, och rundt omkring strömmade menigheten till i stora skaror, för att se uppå deras lek. När så allt var redo, gafs tecken med horn och trummeter, och i detsamma rände friarena, hvar efter annan, med all makt uppför höjden. Men berget var högt, och glatt som en is, och dertill öfvermåttan brant. Det var så ingen som kom mer än ett litet stycke upp, förr än han hals öfver hufvud störtade ned igen, och kunde väl hända, att en och annan dervid bröt både armar och ben. Häraf uppstod mycket brak, såsom ock af hästarnes gnäggande, folkets skri och vapnens slammer, så att gnyet och ropandet hördes vida vägar.

Medan nu allt detta tilldrager sig, vankade konunga-sonen omkring med sina oxar, långt bort i djupa skogen. Vid han så fick höra larmet och vapen-gnyet, satte han sig på en sten, lutade hand emot kind, och föll i djupa tankar; ty det rann honom i sinnet, huru gerna han också velat vara med och rida som de andre. Rätt i detsamma fick han höra steg, och vid han såg upp stod vilde mannen framför honom. »Tack för sist!» sade

vilde mannen. »Hvarför sitter du här så ensam och sorgfull?» 'Jo,' svarade prinsen, 'jag må väl vara sorgsen och inte glad. För din skull är jag en flykting utur min faders land, och nu har jag inte så mycket som en häst och rustning, för att kunna rida fram till glas-berget och täfla om prinsessan.' »Åh,» sade vilde mannen, »är det inte annat, så kan det väl bli någon råd. Du halp mig en gång förut; nu vill jag hjälpa dig igen.» Dermed tog han prinsen vid handen, förde honom djupt ned i jorden till sin håla, och visade hvar det hängde en rustning som var allt igenom smidd af hårdaste stål, och så blank, att der låg ett blått skimmer rundt omkring. Tätt bredvid stod en präktig gångare, fullt sadlad och rustad, och skrapade berget med stål-skorna, och tuggade milen, så att hvita skummet flöt ända ned på marken. Vilde mannen sade: »skynda dig nu och kläd på dig, och rid bort och försök din lycka! Jag vill under tiden valla dina oxar.» Ja, detta lät prinsen inte säga sig två gånger, utan klädde på sig både hjälm och harnesk, spände sporrar på fot och band svärd vid sida, och kände sig så lätt i stål-rustningen som en fogel i luften. Derefter sprang han upp i sadeln så det klang i hvar enda sölja, gaf hästen tyglarne, och red hasteligen fram åt berget.

Prinsessans friare skulle just nu lykta sin lek, och hade ingendera vunnit priset, ehuru de alla gjort godt skäl för sig. Som de nu stodo och öfverlade, och tänkte att lyckan månde bli dem mera gunstig en annan gång, fingo de plötsligen se hvarest en ungersvenn kom ridande fram utur skogs-brynet, och for rätt emot berget. Han var allt klädd i stål ifrån topp till tå, med hjälm på hufvudet, sköld på arm och svärd i bälte, och förde sig så ridderligt i sadelen, att det var en lust till att skåda. Straxt vände alla sina ögon på den främmande kämpen, och sporde hvarandra hvem han var, ty ingen hade sett honom tillföre. Men de fingo inte mycken tid att spörja och fråga; ty knappt hade han kommit fram ur skogen, förrän han lyfte sig i stig-byglarne, högg hästen med sporrarne, och tände af som en pil rätt uppföre glas-berget.

Likväl red han inte ända upp, utan när han kom midt på branten kastade han plötsligt om sin gångare, och red tillbaka utför berget, så elden fräste om häst-skorna. Derefter försvann han i skogen, såsom en fogel flyger. Nu kan man tro der blef en uppståndelse ibland allt folket, och ingen var som icke undrade öfver den främmande kämpen, fast jag väl knappt behöfver säga, att han inte var någon annan än prinsen. Men alla kommo öfverens deruti, att de aldrig sett yppare häst eller bårdare hofman, och det hviskas att prinsessan tyckte så med, ty hvar natt sedan drömde hon bara om den främmande ungersvennen.

Det led så en tid bortåt, och prinsessans friare skulle pröfva sin lycka för andra gången. Konunga-dottern blef nu åter ledsagad till glas-berget, med stor ståt och mycken fager utrustning, och sattes allra öfverst på bergs-toppen med gullkrona på hufvudet och gull-äple i handen. Der nedanföre samlade sig alla friarena med granna hästar och präktiga vapen, så det var en lust till att skåda, och rundt omkring strömmade hela menigheten till, för att se på leken. När så allt var redo, gafs åter tecken med horn och trummeter, och i detsamma rände friarena, hvar efter annan, med all makt uppför bergs-höjden. Men det gick som förut. Berget var högt, och glatt som en is, och dertill öfvermåttan brant; så att ingen kom mera än ett litet stycke upp, förrän han hals öfver hufvud störtade ned igen. Häraf uppstod åter mycket gny, såsom ock af hästarnes gnäggande, folkets skri och vapnens slammer, så att brakets och ropandets hördes långt in i djupa skogen.

Medan nu allt detta tilldrager sig, gick den unge prinsen och vallade sina oxar, såsom hans göromål var. Vid han så fick höra larmet och vapen-bullret, satte han sig på en sten, lutade hand emot kind, och grät; ty han tänkte på den fagra konunga-dottern, och det lekte honom i hugen att han gerna velat vara med och rida som de andre. Rätt i detsamma förnam han fotsteg, och när han såg upp stod vilde mannen midt framför honom. »God dag!» sade vilde mannen. »Hvarföre sitter

du här så ensam och sorgfull?» 'Jo,' svarade prinsen, 'jag må väl vara sorgsen och inte glad. För din skull är jag en flykting ur min faders land, och nu har jag inte så mycket som en häst och rustning, för att rida fram till berget och täfla om prinsessan.' »Åh» sade vilde mannen, »är det inte annat, så kan det väl bli någon råd. Du halp mig en gång, nu vill jag hjälpa dig igen.» Dermed tog han prinsen vid handen, förde honom djupt ned i jorden till sin håla, och visade hvar det hängde en rustning som var allt igenom smidd af klaraste silfver, och så blank, att det sken deraf långa vägar. Tätt bredvid stod en snövit gångare, fullt sadlad och rustad, och skrapade berget med silfver-skorna, och tuggade betset, så att skummet stänkte ända ned på marken. Vilde mannen sade: »skynda dig nu och kläd på dig, och rid bort och försök din lycka! Medan så vill jag valla dina oxar.» Ja, detta lät prinsen inte säga sig två gånger, utan klädde sig med stor skyndsamhet i både hjälm och harnesk, spände sporrar på fot, band svärd vid sida, och kände sig så lätt i silfver-rustningen som en fogel i luften. Derefter sprang han upp i sadeln så det klang i hvar sölja, gaf hästen tyglarne, och red hasteligen fram åt glas-berget.

Prinsessans friare skulle just nu lykta sin lek, och hade ingendera vunnit priset, ehuru de alla gjort väl besked för sig. Som de nu stodo och öfverlade, och tänkte att lyckan månne bli dem bättre nästa gång, fingo de plötsligen se hvarest en ungersvenn kom ridandes fram utur skogs-brynet, och for rätt emot berget. Han var allt klädd i silfver ifrån topp till tå, med hjälm på hufvudet, sköld på arm och svärd i bälte, och skickade sig så ridderligt i sadeln, att bårdare ungersvenn väl aldrig stod att få se. Straxt vände alla sina ögon på honom, och kände nu igen att det var samma kämpe som förra gången. Men prinsen gaf dem inte mycken tid att undra; ty han hade icke så snart kommit fram på slätten, som han lyfte sig i stig-byglarne, sporrade sin häst, och tände af som en eld rätt uppföre branta berget. Likväl red han icke ända upp, utan när han kom öfverst på berg-kammen, helsade han

prinsessan med stor höfviskhet, kastade plötsligt om sin gångare, och red tillbaka utför berget så det glimmade om häst-skorna. Derefter försvann han i skogen, såsom stormen far. Nu kan man tänka att der blef än mer uppståndelse än förra gången, och ingen var som icke undrade på den främmande kämpen. Men alla voro öfverens, att det aldrig kunde ges en yppare häst eller baldare ungersvenn, och det är till och med sagdt om prinsessan, att hon rodnade som en ros när han helsade henne uppå berget.

Det led så en tid bortåt, och konungen satte dag att hans dotters friare skulle försöka sig tredje gången. Prinsessan blef nu åter ledsagad till glas-berget, med stor ståt och mycken fager utrustning, och sattes öfverst på berg-åsen med gull-krona och gull-äple, alldeles såsom tillföre. Der nedanföre samlades hela friare-skaran med präktiga hästar och blanka vapen, så man aldrig har sett så grannt, och rundt omkring strömmade menigheten till, för att se uppå deras lek. När så allt var redo, gafs tecken med horn och trummeter, och i detsamma rännde friarena, hvar efter annan, med all makt uppför bergs-höjden. Men det var lika när. Berget var glatt som en is, och dertill öfvermåttan brant, så att ingen kom mer än ett litet stycke upp, förr än han hals öfver hufvud störtade ned igen. Häraf uppstod mycket brak, såsom ock af hästarnes gnäggande, folkets skri och vapnens slammer, så att bullret och ropandet hördes vida vägar in i skogen.

Medan nu allt detta tilldrager sig, gick konunga-sonen och vallade oxar, såsom hans sed var. När han så åter fick höra larmet och vapen-gnyet, satte han sig på en sten, lutade hand emot kind, och grät bitterligen; ty han tänkte på den fagra konunga-dottern, och det lekte honom i hugen att han gerna ville våga sitt lif för att vinna henne. Rätt i detsamma stod vilde mannen åter framför honom. »God dag!» sade vilde mannen. »Hvarför sitter du här så ensam och sorgfull?» 'Jo,' svarade prinsen, 'jag må väl vara sorgsen och inte glad. För din skull är jag en flykting ur min faders rike, och nu har jag inte så

mycket som en häst och vapen, för att rida fram till berget och täfla om prinsessan.' »Åh,» sade vilde mannen, »är det inte annat, så kan det väl bli någon råd. Du halp mig en gång förut, nu vill jag hjälpa dig igen.' Dermed tog han prinsen vid handen, förde honom till sin håla djupt ned i jorden, och visade hvar det hängde en rustning som var allt igenom smidd af skärt gull, och så blank, att gull-skenet glimmade vida omkring. Tätt bredvid stod en präktig gångare, fullt sadlad och rustad, och skrapade berget med gull-skorna, och tuggade milen, så att hvita skummet flöt ända ned på marken. Vilde mannen sade: »skynda dig nu och kläd på dig, och rid bort och fresta din lycka!» Ja, prinsen var minsann inte sen att lyda honom, utan klädde sig i både hjälm och harnesk, spände gull-sporrar på fot, band svärd vid sida, och kände sig så lätt i gull-rustningen som fogeln i luften. Derefter sprang han upp i sadelen så det klang i hvar sölja, gaf hästen tyglarne, och red hasteligen fram åt glas-berget.

Prinsessans friare skulle just nu lykta sin lek, och hade ingendera vunnit priset, ehuru hvar och en gjort allt sitt till. Som de nu stodo och lade råd hvad de skulle företaga, fingo de plötsligen se hvarest en ungersvenn kom ridandes fram utur skogs-brynet, och for rätt emot berget. Han var allt klädd i guld ifrån topp till tå, med gull-hjelm på hufvudet, gull-sköld på arm, och gyllene svärd vid sida, och förde sig så ridderligt, att bårdare kämpe väl aldrig fanns till i verlden. Straxt vände alla sina ögon på honom, och kände igen att det var allt samme ungersvenn som de sett tillföre. Men prinsen gaf dem icke lång tid att undra och spörja, utan så snart han kommit fram på slätten, lyfte han sig i stig-byglarne, högg hästen med sporrarne, och tände af som en blixträtt uppför branta berget. När han så kommit allra öfverst på bergs-toppen, helsade han den fagra prinsessan med stor höfviskhet, böjde knä för henne, och undfick gull-äplet af hennes egen hand. Derefter kastade han om sin gångare, och red tillbaka utför glas-berget, så att elden gnistrade om gull-skorna och en lång gull-strimma låg efter honom hvar han flög

fram. Ändteligen försvann han i skogen såsom en stjärna. Men nu först skall man tro der blef ett lefverne på berget! Hela menigheten gaf till ett glädje-skri, så det hördes långan väg; hornen ljödo, trummeterna ropade, hästarne gnäggade, vapnen brakade, och konungen lät högt förkunna att den främmande gull-kämpen vunnit priset. Hvad prinsessan sjelf tänkte härvid låta vi vara osagdt; men nog hviskas det, att hon blef både hvit och röd när hon skulle räcka ungersvennen gull-äplet.

Det återstod nu allenast att få reda på den gull-klädde kämpen, ty ingen kände honom; och väntade alla, att han med första skulle infinna sig på kungs-gården. Men han kom inte. Häröfver blef mycken undran, och allt som det led bleknade prinsessan och tynade; men konungen var otålig, och friarena knotade och knorrade för hvar dag. När så intet annat stod till råda, lät konungen omsider lysa ett stort ting vid sin gård, och hvart mans barn, höga och låga, skulle komma dit, att prinsessan sjelf måtte få välja ibland dem. Ja,[401] då var der ingen som inte gerna gick, både för prinsessans skull och för konungens befallning, så att der kom tillsammans en otalig hop folk. Som nu alla voro samlade, trädde konungadottern ut ur kungs-gården med stor ståt, och vandrade med sina tärnor rundt omkring i hela skaran; men huru hon letade på alla håll, fann hon likväl inte hvad hon sökte. När hon så kommit ända ytterst i ringen, fick hon plötsligen se en man som stod undanskynd i folk-hopen. Han var klädd i en sid hatt, med en vid grå kappa såsom vallare-män bruka; men hufvan var uppdragen, så att ingen kunde skönja hans anlete. Straxt lopp prinsessan fram, drog ned hufvan, tog mannen i famn, och ropade högt: »här är han! här är han!» Då log allt folket, ty de igenkände att det var konungens vallare, och konungen sjelf utbrast: »Herre Gud tröste mig för svär-son jag lär få!» Mannen lät dock inte bekomma sig, utan svarade: 'Åh, sörj inte du för det! Du får så god en konunga-son som nå'nsin du är kung.' Dermed kastade han af sin vida kappa. Men då log ingen mer; ty se, i stället för den grå vallare-mannen stod der en fager unger prins, klädd i guld ifrån hufvud till fot, och med

prinsessans gull-äple i handen, och alla kände nu grannt igen att detta var svennen som ridit uppför glas-berget.

Nu kan man tro der blef en glädje så det var inte likt någonting, och prinsen tog sin käresta i famn och helsade henne med stor kärlek, och förtäljde om sin ätt och allt annat som honom vederfarits. Men konungen sjelf gaf sig ingen ro, utan lät genast laga till bröllopp, och bjöd allt folket och friarena med. Der blef så tillredt ett gästabud hvars make aldrig har funnits, och prinsen fick konunga-dottern, och med henne halfva riket. Men när brölloppet hade stått i dagar, ja väl i sju, tog han sin fagra unga brud och drog med stor ståt hem till sin faders land. Der blef han emottagen såsom man det väl kan tänka, och konungen och drottningen gräto begge två i glädje att få honom lefvande igen. Sedan lefde de lyckliga hvar i sitt rike, och om de inte nyligen äro döda lefva de än i dag. Men ingen har vidare sport till den vilde mannen. Och så var det slut.